

Fani Dünya

– Kamile Özdem · 28 Nisan 2020

FANİ DÜNYA

Değerli okuyucular...

Uzun bir süreden sonra tekrar kalemi elime alıp sizlerle birşeyler paylaşmak istedim. Fakat ilk defa kalemimin bu kadar ağır ilerlediğini gördüm. İçimde yazmak istediğim çok şey olduğunu fakat dilimin sustuğu ve kaleme anlatmak istemediği anları şuan yaşamaktayım. Ve ilk defa içimde "artık yazmayayım" diyesim geldi. Acılar bazen insanları sakinleştiriyor mu bilmem, fakat susturduğunu ve yaşamdan koptuğunu söyleyebilirim. Evet, acı diyorum çünkü hayatta insan en değerli varlıklarını kaybedince sanki bir an dünya durmuş ve herşeyin yalan olduğunu görüyorsun. Ve içinde yaşama duygusu bir anda yok olup gidiyor. Bir ömrü yaşıyorsun onlarla birlikte sanki hep yanında olacaklarmış gibi... Bir bakmışsın ki yok olmuş gitmişler. Yanlızca geride kalan birer cansız fotoğraflarından başka hiç birşey kalmıyor. Ve o cansız fotoğraflarıyla bir ömür avunup gidiyorsun.

Evet, "kimlerden bahsediyorsunuz?" söylediğinizi duyar gibiyim. Tabiki, Anne/Babamızdan bahsediyorum. Yakın bir zamanda kaybettiğimiz canım babamsız girdiğimiz bu ilk Ramazan ayı. Geçmişe gittiğimizde onlarla birlikte tutulan oruçlar, camide yapılan teravih namazları, sahurde ve iftarlarda ailece bir arada toplanıp yer sofralarında yenilen yemekler bir başka olurdu. İşte bizim en değerli varlığımız Anne/Babamızdır. Onlar yaşarken kıymetleri bilinmeli. Çünkü onlar sizlerle ancak bir süre yaşayabiliyorlar ve sonrası yok bunun.

Evet, Anne/Babamızı ve sevdiklerimizi kaybetmiş olsakta yinede bu fani dünyada girintili, çıkıntılı, yokuşlu ve engebeli hayata yaşamaya devam edeceğiz. Ve taki bu yaşam mücadelesinde bizde bir gün göçüp gidene kadar. Her insanoğlunun bir sonu olduğu gibi bizlerinde bir sonu vardır. Biz, insanoğlu sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşayıp gidiyoruz. Bu yaşadığımız süre içinde keşke hayatta hep güzel şeyler bırakabilsek. Ölüp gittiğimizde insanlar ardımızdan bizden güzel şeylerle bahsetseler. Bazen birileri öldüğünde "ya bu ne kadar kötü biriydi." demelerini istemiyorsak, yaşadığımız sürece ahlak, edep, terbiyemizle yaşayalım. Ve vicdanımızın adaletli davranmasına vesile olalım.

Çünkü aile maneviyatı, komşu hakkı çok önemli iki unsur. Bu iki unsurun kıymetini bilelim. İnsanlar çok değerli birer varlıktır. İnsan olarak varlığımızın değerini bilelim. Bu nedenle hayatımızda Anne ve babamızın ne kadar kıymetli olduklarını anlıyoruz. Herkes nasıl dünyaya bir kez geliyorsa, onlarda hayata bir kez gelir ve giderler. Tabiki bir hususu söylemeden geçmek istemiyorum. Annemiz/Babamız bu dünyada göçüp giderken, en önemlisi ardından nasıl evlatlar bıraktıkları. Bu çok önemli bir unsur. Fakat şöyle bir şey var. Bazen, Baba/Anne ne kadar iyi olsalar maalesef ardından hayırsız evlatlar bırakabiliyorlar.

Bazende hayırsız bir babanın ardından çok hayırlı evlatlar kalmaktadır.Tabi buda onların elinde olmayan bir durum. Her daim söyleyeceğim tek bir sözüm "Allah'ım bizi Annemize/ Babamıza hayırlı evlat eyle." Dünyanın şehvetine kapılmayalım. Hep güzel şeyler yapmaya çalışalım. Ve yaptığımız güzel şeylerle anıalım.

Allah'a emanet olun.

(27.4.2020) yazar/ Kâmile Özdemir